

כניסת שבת – ירושלים 7:03

עלון לפרשת השבוע

צאת השבת – ירושלים 8:20, ר"ת 9:04

כניסת החג – ירושלים 7:04

צאת יו"ט – ירושלים 8:22, ר"ת 9:05

פרשת במדבר - חג השבועות (תשפ"ה)**פרשת במדבר - שבת דרך ארץ**

מקובל בקהילות ישראל לקרוא לשבת זו פרשת במדבר - "שבת דרך ארץ", דהיא שבת שבדרך כלל חלה לפני קבלת התורה, ד"רך ארץ קדמה לתורה". עיקר ההכנה לקבלת התורה היא להתחזק בתיקון ושיפור המידות.

ובספר "תומר דבורה" להגאון האלקי רבי משה קורדבירו (שהלימוד בו הוא סגולה נפלאה להינצל מהמחלה הנוראה), מרבה לחזק בענין המידות ובעיקר לכבד ולאהוב כל אחד ואחד מישראל ולראות במעלת חבריו, שעל ידי זה יגיע למידת הענוה, שהיא הכתר של כל עניני המידות. וראוי ונכון ללמוד בימים אלו (ובכל השנה) בספר הקדוש הזה, ועל ידי כך נזכה להתחזק בדרך ארץ, שהוא התנאי לקבלת התורה. וכל זה בא להדגיש וללמד שבלעדי "דרך ארץ" כמעט ואין סיכוי שהאדם יראה פרי בלימודו.

ישים עצמו כ"מדבר" ואז התורה לו מתנה

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני", (א, א). ולפי דברינו הנ"ל מובנים דברי הבעל הטורים שכתב, דבמדבר סיני נסמך למה שכתוב בסוף פר' בחוקותי "אלה המצות" (ויקרא כז, לד), לומר שאם אין אדם משים עצמו כמדבר אינו יכול לידע תורה ומצוות.

וכן דרשו חז"ל (נדרים נה.) על הפסוק "ממדבר מתנה", כיון שעושה אדם את עצמו כמדבר שהוא הפקר לכל, תורה ניתנת לו במתנה.

וכן פירש האור החיים הק' (שמות יט, ב) את הפסוק שנאמר לפני מתן תורה "ויחנו במדבר", והיינו שזה היה הכנתם לקבלת התורה להתאמץ במדת הענוה לעשות עצמם כמדבר. ועל זה מתפללים בסיום תפילת שמונה עשרה "ונפשי כעפר לכל תהיה", ורק אח"כ מבקשים "פתח לבי בתורתך", כי הסגולה להצלחה בתורה ולהתמסר ללימודה ושקידתה, היא התבטלות בפני השני "ונפשי כעפר לכל תהיה". איזו עצה נפלאה לבין אדם לחבירו ובין איש לאשתו ובין אדם לקרובו.

התורה יורדת ומחבקת לכל אחד מישראל

"במדבר סיני" בא הכתוב לומר שדיבורו יתברך היה במדבר, שהוא מקום פחות מאוד, ומקום תורף הקליפות כמו שנאמר (דברים ח, טו) "נחש שרף ועקרב וצימאון אשר אין מים", ועם כל זה במקום הגרוע הזה, שם היה דיבורו יתברך, ושם היה משכן השכינה הקדושה ואהל מועד. וזה מורה לנו על קדושת

התורה שהולכת ממקום גבוה למקום נמוך, כי אפילו השפל שבשפלים יוכל להתקרב לעבודת השי"ת על ידי התורה הקדושה.

כי זאת היא שלימות התורה הקדושה, שתוכל להתפשט לכל אדם בלי מגבלות וגבולות, ולהעלות כל הבחינות, אפילו הפחותים והחלשים מתעלים על ידי התורה הקדושה. התורה יורדת ומחבקת לכל אחד מישראל, ורק אם ירצו להיאחז בה, מובטח להם שתשיג ידם בה כל צרכם, כי זו המציאות של התורה הק' והיא שלימותה "כל הרוצה יבוא ויטלנה".

ולפי זה מובנים דברי רש"י בתחילת הפרשה "מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה", מה היא החיבה המיוחדת במנין? אלא מעלת המנין היא ביטוי להחשיבות וההשגחה הפרטית על כל אחד ואחד בפני עצמו. שלא רק הציבור והכלל חשוב אלא כל יחיד ויחיד, לכן מנאם, וזו היא חיבתן. "שאו את ראש" זו החשיבות להרים ראש של כל אחד ואחד, לעודדו ולהחשיבו לייקרו ולכבדו. והוא סוד הדגלים, י"ב שבטים כנגד י"ב חילות שכל אחד משמש למשמרת הקודש. הדגלים הם צבאות ה' כמו חיילי המשמר, "ודגלו עלי אהבה".

מה הגיב ה"חזון איש" כשהוציאו הגמרא מידיו? בהגדה "מעשה רב" מסופר, כשהגיע רבינו מרן ה"חזון איש" זצ"ל למינסק בימי אברכותו, הלך שמו לפניו כבן עליה מהמיוחדים שבדור. עלה לבית המדרש, נטל גמרא לעיין בה. כיון שהגיעו לומדי השיעור ונצרכו לגמרא, פנה אליו השמש, שלא הכירו, הוציא מידיו את הספר, והפטיר: "יהודי פשוט צריך לומר תהלים, אנו זקוקים עכשיו לגמרא כדי ללמוד בה!" הניד ה"חזון איש" לאות הסכמה. למחרת עלה רבינו לבית המדרש לתפילה. שאל השמש לשמו לקראו בתורה כאורח. אמר "אברהם ישעיהו בן רבי שמריהו יוסף". נרעש השמש: זה הוא איפוא האברך שכולם סחים בו בכבוד ובהתפעלות, והוא זלזל כך בכבודו! בקול בוכים התחנן וביקש מחילה. אמר החזון איש: "על מה? הן צדק מר בכל דבריו, ללומדי השיעור הקבוצ זכות קדימה לעיין בגמרא, והיהודי אכן צריך לומר תהלים..."

הרי למדנו מי יכול לקנות את כל התורה על כל חלקיה וקניניה, רק מי שעושה עצמו מדבר, "ונפשי כעפר לכל תהיה".

מדוע נתאוו ישראל במתן תורה להיות דגלים?

"איש על דגלו באתות לבית אבותם", (ב, ב). הכלי יקר הקשה, דהנה מצינו במדרשים המגדילים מאוד ענין הדגלים, כמו

שדרשו על הפסוק (תהלים כ, ו) "ובשם אלקינו נדגול", שבשעת מתן תורה ראו ישראל את המלאכים דגלים דגלים, ונתאוו להיות דגלים כמותם. וכן השיבו ישראל לאומות העולם מה גדולה אתם נותנים לנו, שמא אתם יכולים לתת לנו כמו שנתן לנו ה' אלקינו את הדגלים.

וכל משכיל יפלא, מה קול המולה זו, ומדוע קול קריה הומה על זה, ומה יקר וגדולה נעשה בישראל עד אשר התאוו להם כל כך? ומבאר הכלי יקר, שעיקר חשקם של ישראל היה להראות לכל העמים כי שם ה' נקרא עליהם ויראו מהם. ועל די זה ישאו דגל הרוממות והנצחון בכל ארבע רוחות העולם, כי על ידי שהם מסובבים בכל ארבע רוחות והשכינה והארון באמצע, יראו כל העמים כי ילכו בשם השם. וזה אות הדגל כי הוא סימן הנצחון במלחמה ולא בחרבם ירשו ארץ כי בשם ה'. ועיין עוד בדבריו.

חג השבועות

הכנה לקבלת התורה

ההכנה הוא יסוד גדול לקבלת התורה "והיו נכונים ליום השלישי", בלא זה אין קבלה. שני הילדים שלא זכו להיות בקבלת התורה במעמד הר סיני - גרשום ואליעזר (למ"ד שיתרו בא לאחר קבלת התורה, הרי שני נכדיו לא היו שם, וכמו שכתוב "ויקח יתרו חותן משה את צפורה וגו' ואת שני בניה", ואפילו משה רבינו - האבא - לא היה יכול לעזור להם, כי מי שלא היה בשיעבוד מצרים לא יכול לשמוע "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים". ללמדך שרק ע"י הכנה אפשר לזכות לקבלת התורה. והקבלה היא הציווי. "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", "אלה הדברים אשר תדבר (לא פחות ולא יותר, רש"י) אל בני ישראל" (שמות יט, ו). ומסירות נפש אפי' על מצוה אחת היא ההכנה המעולה ביותר, וכן אמר הגאון ר' אהרן קוטלר זצ"ל, אם אין הכנה אין קבלה!!

הסגולה הנפלאה וההבטחה של האר"י הק'

ואיתא בשלחן ערוך האר"י ז"ל, "דע שכל מי שבטלה לא ישן כלל ועיקר, והיה עוסק בתורה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק". וכן הביאו המשנה ברורה (סי' תצ"ד סק"א). ונראה דמעלת הסגולה של האר"י הק', כי הלימוד בלילה הזה היא בקשת מחילה מהתורה הק', ומתפייסים עמה, ומקדישים את כל הלילה ללימוד בשקידה ובהתעלות ללא הפסק, אז התורה מגינה עליו ומצילה אותו מכל דבר רע ונזק ח"ו.

והוסיף הטעם בשם "מגן אברהם" שישראל היו ישנים כל הלילה, והוצרך הקב"ה להעיר אותם לקבל התורה, לכן אנו צריכים לתקן זה.

והבן איש חי (פר' במדבר) הוסיף, ודוקא כשלא דיבר שיחה בטלה. וצריך שמירה גדולה בלילה הזה שכל עת שיש אסיפה מהאנשים הרבה, דרכם להכשילו בדברי חול.

וכבר פשט המנהג בישראל להיות נעורים בליל שבועות, ולעסוק בתורה במשך כל הלילה. ובזהר הק' (פר' אמור) הפליג מאד בגודל מעלת הנעורים ולומדים בליל זה ושכרם הגדול.

ויזהרו מאד ללמוד בחשק גדול ושמחה רבה והתלהבות גדולה, כי הלימוד בלילה הזה עושה פרי גדול למעלה וממשיך לקדש האדם בקדושה וטהרה. (הלכות חג בחג)

כפרת עוונות בקבלת התורה

מבואר בירושלמי (ראש השנה סוף פרק ד' הלכה ח') וז"ל, בכל הקרבנות המוספים כתוב "ועשיתם שעיר עזים אחד לחטאת", ובעצרת לא כתיב "לחטאת", אלא כתיב (במדבר כח, ל) "שעיר עזים אחד". אמר להם הקב"ה, כיון שקיבלתם עליכם עול תורה, מעלה אני עליכם כאילו לא חטאתם מימיכם. ומבאר הפני משה, ואין החטא נזכר לפני, לפי שקבלת התורה מכפרת עליכם, ע"כ. הרי בחג השבועות יש גם מעלת וסגולת יום כיפור, מחילת עוונות בלילה, ושמחת תורה ביום. ומעלת היום הזה וההשפעה מתעוררת בחג השבועות כל שנה מחדש, ולכן זוכים למחילת עוונות וגם לרפואה שלימה לכל החולים.

רפואה שלימה בקבלת התורה

סיפר הגאון הרב יצחק זילברשטיין שליט"א (מובא ב"עלינו לשבח" פרשת ואתחנן) שחמיו רבינו עט"ר הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, הלך בערב חג השבועות לבקר ת"ח חולה. בין דברי העידוד שאמר לו, הזכיר רבינו הגרי"ש אלישיב זצוק"ל, שחז"ל אומרים שכאשר נתן הקב"ה את התורה על הר סיני התרפאו לפני כן כל החולים שהיו בעם ישראל. וכן בכל שנה כשמגיע חג השבועות מתחדשת ההשפעה ההיא, ואפשר לבקש מהקב"ה רפואה שלימה על כל סוגי המחלות, שבזמנים רגילים יתכן שלא היתה להן רפואה (ולכך ראוי להזכיר את שמות החולים מיד לאחר הקריאה, וכך נהגו בבית מדרשו של רבינו עט"ר זצ"ל א.ה.).

המנהג שמעיד על הקשר לשרשרת הדורות

נוהגים לשטוח ענפי אילנות בבתי הכנסת ובבתים (רמ"א סי' תצ"ד, ג) והמשנה ברורה כתב כדי להזכיר מה שאמרו חז"ל שבחג השבועות נידונים על פירות האילן. רבינו הגר"א ביטל מנהג זה משום חוקות הגוים. וב"הלכות חג בחג" כתב בשם רבינו הגריש"א זצ"ל, שהמנהג בארץ ישראל ליתן עשבים וירק בביהכנ"ס עכ"פ, לפי שכהיום אין במקומותינו משום חוקות הגוים, דמצויים אצלנו רק ישמעאלים, ואין עושים כן אצלם. אך

ברמ"א (סי' תסח): ובמשנה ברורה שם (ס"ק ל"ח), דבערב שבועות יוצא שד ששמו "טבוח", ואילו לא קיבלו ישראל את התורה הוי טבח להו לבשרייהו ולדמייהו, וגזרו רבנן על כל ערב יום טוב משום שבועות.

ח) תמימות: אין להקדים להתפלל ערבית בליל שבועות - לקיים שבע שבתות תמימות. מברכין "להדליק"ו"שהחיינו".

ט) ונהגו לקרוא מגילת רות, והאשכנזים (פרושים וליטאים) קוראים מתוך מגילה כשירה ומברך על מקרא מגילה ושהחיינו. ואומר קדיש יתום. מוציאין שני ספרי תורה ואומרים י"ג מידות ו"רבנו של עולם".

י) ונהגו האשכנזים לומר "אקדמות" לפני קריאת התורה והוא שיר ושבח לבוא כל עולמים שנתן לנו את התורה והשכר הגדול ללומדיה. אומרים "יזכור", "אב הרחמים", שיר של יום מזמור י"ט.

יא) ונהגין לאכול מאכלי חלב. וטובלין בדבש (ע"ש "דבר וחלב תחת לשונך" הרומז על התורה). והכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. ונחלקו המנהגים באיזו סעודה לאכול מאכלי חלב, יש שאוכלים בלילה סעודה חלבית ובבוקר סעודה בשרית. ויש שאוכלים ביום סעודה חלבית ומפסיקים כראוי, ואח"כ אוכלים מאכלי בשר. ויש שבבוקר אחרי התפילה מקדשים על מיני מזונות ואוכלים מאכלי חלב, ויותר מאוחר סעודת יו"ט בשרית (וכן הסדר בישיבות).

מרומם הוא אלהין בקדמא ובתריטא
(מרומם הוא אלקינו מראשית ועד אחרית)
צבי ואיתרעי בן ומסר לן אורייתא
(חפץ ורצה בנו, ומסר לנו התורה)

גר הצדק שנשרף על קידוש ה'

באסרו חג של שבועות חל היארצייט של גר הצדק מוילנא הגרף פוטוצקי, דמות מופלאה ומזהירה (שרבינו הגר"א ביקש להיטמן על ידו), המפורסם בשם "אברהם בן אברהם". כמה דבריו האחרונים מרטיטים מדהימים ומפליאים אודות אותו מלשין שפל "אם רק אזכה לזכות כלשהי בעולם האמת, לא אנוח ולא אשקוט עד שיעלה בידי להביא את אותו מלשין לחיי העולם הבא, שהרי הוא אשר זיכני באושר גדול שכזה להשרף על קדושת השם הגדול!" מוירידיג! והס"ק רבינו החפץ חיים זצ"ל, היה רגיל לספר אודותיו, ותמה מהיכן זכה גר זה לנשמה כל כך נשגבה ואצילה?! וביאר שבשעת מעמד הר סיני חזר הקב"ה על כל אומה ולשון, ולא אבו לקבל את התורה. אך אין זאת אומרת שכולם ממש לא חפצו בה, אלא נמצאו יחידים מבין האומות שכן חפצו לקבל את התורה, ומכאן סוד מסירות נפשם של נשמות הגרים. ומאידך, כשבא הקב"ה ליתן את התורה לישראל, פתחו כולם ואמרו "נעשה ונשמע", אולם יתכן שהיו בודדים מישראל שלא רצו לקבל את התורה, נשמות אלו הן מקור המשומדים בישראל, כי הרי אמרו חז"ל שכל הנשמות מכל הדורות היו במעמד הר סיני.

מרנן החזו"א והקהלות יעקב זצ"ל, לא הניחו עשב וירק כלל בביהכנ"ס (אע"פ שהקה"י צידד להיתר). וכן מנהג הפרושים והרבה ישיבות קדושות (ואולי אפשר להביא דר פרחים מכובד, ובזה ישמח את בני ביתו וגם יקיים המנהג על הצד היותר טוב). ותמה האדמו"ר מסטמאר, בעל "דברי יואל" זצ"ל, הרי ט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות וחג השבועות הוא ר"ה לפירות האילן, א"כ היה ראוי לשטוח אילנות בט"ו בשבט שהוא ר"ה לאילנות, ולאכול פירות בשבועות שהוא ר"ה לפירות האילן, והנה רואים אנו "עולם הפוך" בט"ו בשבט אוכלים פירות ובחג השבועות מקשטים באילנות, הלא דבר הוא?

אך "מנהג ישראל תורה" אף בסדרם של דברים. ללמדנו שכאשר רוצים לעמוד על טיבם של האילנות - יש לבחון את פירותיהם, וכשרוצים לעמוד על טיבם של הפירות - יש להתבונן באילנותיהם. בעצרת נידונים על הפירות, אבל אם רוצים לעמוד על טיב הפרי, יש לשאת עין לשרשו ולגזעו. כי "מראש צורים אראנו" - אלו האבות, "ומגבעות אשורנו" - אלו האמהות. אנו צאצאים לאבות הקדושים, לדור מקבלי התורה, לדורות מקדשי שם שמים, מוסרי נפש, עתירי מצוות ומעשים טובים, ארזי הלבנון ואדירי התורה. נדע כי מושרשים אנו במורשתם ואל יבוש המעיין ולא יקצץ האילן, ויהא טעם העץ ופריו שוה, ועוד תשוב העטרה ליושנה ולנדר תפארתה ותמשך שושלת הזהב בכל יפעתה.

הלכות לחודש סיון ולחג השבועות

- א) ראש חודש יום ד'. מיום ר"ח מותר להסתפר. (לוח א').
- ב) עד יום ב', י"ג בו (ולא עד בכלל) אין אומרים תחנון, ויהי רצון שאחר קריאת התורה והזכרת נשמות, ואין מתענין אפילו ביארצייט (ביום הזכרון לקרובים), רק תענית חלום וחתן ביום חופתו. ואומרים "קל ארך אפים" ולמנצח.
- ג) במוצאי שבת קודש בני אשכנז אין אומרים "ויהי נועם" ובני ספרד אומרים.
- ד) ערב שבועות בני אשכנז אומרים למנצח (ויש שא"א). ורוחצין וטובלין לכבוד יו"ט.
- ה) מצוה להימנע מסעודה בערב יו"ט מהשעה 4:08.
- ו) נרות נשמה - יזכור: וידליק נר אחד לאביו ונר אחד לאמו, ונר אחד לשאר הקרובים. ועוד נר לשאר הצרכים, כגון להעביר אש לאוכל נפש.
- שכח - ידליק בבית הכנסת שמתפללים בו שבו מותר משום "כבדו ה' באורים", ויצא מחשש נר של בטלה. ובשעת הדחק יש להתיר דהוי כעין נר של מצוה שהוא לכבוד אבותיו, וכדי למנוע עגמת נפש וצער ביו"ט.
- ז) הקזת דם: אסור להקיז דם או כל טיפול רפואי (אם אינו דחוף) שבמהלכו יוצא דם, ואפילו אם יוצא מעט דם, כגון בדיקת דם בערב יום טוב. ומקורו בגמ' שבת (קכט:). ולהלכה הובא

מה שלח הגר"א להודיע לגר צדק?

באותה עת שלח רבינו הגר"א (ו"א שביקר אותו בכלא) להודיע לגר כי יכול הוא להצילו בעזרת שימוש בשמות הקדושים, אך גר הצדק סירב, הוא עמד על זכותו למסור את נפשו על קידוש השם. **רוחו של גר הצדק** היתה עגומה על "שלא זכיתי להשתרש בישראל שאין לו אב ובנים בישראל", נענה הגר"א ואמר "אני ראשון ואני אחרון אמר השם", אני ראשון למי שאין לו אב בישראל, ואני אחרון למי שאין לו בנים, אני טוב לו מעשרה בנים".

ע"י מסירות נפש החליש כוח הטומאה

מקובל מבית מדרשו של רבינו הגר"א בשם הגה"צ רבי נפתלי אמסטרדם זצ"ל, שע"י מסירות נפש של גר הצדק **אברהם בן אברהם** החליש כוח הסטרא אחרא. כן העידו זקני ירושלים ששמעו איש מפי איש עד **הגאון מוילנא** שבשעה שנשרף גר הצדק בקעה שלהבת אש ממערת המכפלה, והסט"א איבדה מכחה. ובאותה שעה נחלשה טומאת ידיים של שחרית. וכן העידו מגדולי ירושלים שקיבלו אף הם במסורת שנחלשה כח הטומאה. ואכן כן נהגו אנשי ירושלים והדבקים במנהגי הגר"א להקל בהילוך ד' אמות בתוך הבית בלא נטילה.

ל"ג בעומר תשפ"א - "אבאל'ה היקר, תודה!"

בימי השבעה על קדושי מירון נתפרסם שהרה"ג **מנחם מנדל מושקוביץ שליט"א**, בנו הצעיר של האדמו"ר משאץ ב"ב ורב קהילה בצפת, הגיע לביתם של משפחת **אלחדד** שיחיו לנחמם על פטירת שני ילדיהם ז"ל באסון מירון.

הוא הגיע ישר מבית החולים על כסא גלגלים, ועלה לקומה החמישית כדי לספר לאבא על רגעי האחרונים של בנו **יוסף דוד ז"ל**.

"**היינו בתוך התופת** במפולת האנושית הנוראה, ואני צועק "איפה כוחות ההצלה! אוי ואבוי! שוברים לי את הצלעות!" וזועק לעזרה, ולידי שוכב בחור ואומר "מזמור לתודה", אמרתי אתו. ואח"כ אני שומע אותו "אוי, דורכים לי על האף, אני לא יכול לנשום, תודה אבאל'ה יקר!! תודה טאטע!!" ואח"כ הוא מציע עוד פעם "בוא נגיד מזמור לתודה", אמרתי אתו. שאלתי אותו כל הזמן "למה לא באים להציל אותנו?" הוא לא הגיב. ואז הוא אמר "בוא נקרא קריאת שמע", התחלנו לקרוא "קריאת שמע" הוא לא סיים. "האבא שליט"א שואל "אפילו את הפסוק הראשון הוא לא סיים?" "הוא סיים, ויצאה נשמתו ב"אחד", ואח"כ שמעתי את החרחור האחרון שלו".

"**באתי להגיד תודה** להורים שחינכו ולימדו לומר "אבאל'ה היקר, תודה!" גם בתות הנוראה, ולזכור להגיד "מזמור לתודה" גם בשעת צרה ולא רק אחר הצלה, בזכותו ניצלתי, תודה!!"

תורה מגנא ומצלא בכותל המערבי

במוצאי ש"ק פר' בהר-בחוקותי **תשפ"א** איזור "הכותל המערבי" והעיר העתיקה סגורה ומסוגרת בגלל התיפלה וההתפרעות של הישמעאלים. אנחנו מנסים להיכנס ואין שום אפשרות. התקשרנו למפקד המשטרה שיאפשר את כניסתנו ל"כותל המערבי", בקשתנו נענתה, והגענו בס"ד ל"כותל המערבי". המקום נראה כערוך למלחמה, כוחות בטחון בכל האיזור, ושאות המון המתפרעים שמגיעה מהר הבית, וגם זריקות אבנים לרחבת הכותל.

האחראים מציעים שנלמד **במנהרת "קשת וילסון"**. אמרנו שאנחנו רוצים ללמוד במקומנו הקבוע ברחבה, ותורה מגנא ומצלא גם נגד פורעים ואבנים.

התחלנו את השיעור, ולפתע **קול ההמון השתק והיתה רגיעה כל זמן השיעור**. סיימנו, אמרנו "נשמת כל חי" וקדיש, ושרנו "תורתו מגן לנו" וכו', ומיד כשסיימנו אבן גדולה נפלה לרחבה בקול רעש גדול. השוטרים הגיעו לבדוק מה קרה, ואז מפקד המשטרה אמר "אולי תמשיכו את השיעור והשקט ימשיך. חשבתי שרק עזרתי לך להכנס, ואני רואה שעזרתי לכל באי "הכותל המערבי" שישרור שקט ושלווה בשעת שיעור התורה".

שישו ושמחו בשמחת התורה

כי היא לנו עוז ואורה

א גוט יום טוב!

ונזכה לשלושת הסגולות של היום הגדול הזה:

- סגולת הירושלמי כפרת עוונות.
- סגולת האר"י הק', מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק כלל.
- סגולת רבינו הגריש"א, שנתרפאו כל החולים וחזרו לתיקונם.

סדר היום:

אומרים "אב הרחמים" בשבת זו מפני הגזירות הקשות והנוראות שהיו בימים אלה על קהילות ישראל שנהרגו ונעקדו על קידוש השם בכל הדורות. אין מזכירים נשמות ואין אומרים "צדקתך" במנחה.

לרפואת מרים רבקה בת יעל	לרפואת ר' יחיאל מיכל בן מרים גיטל
לרפואת מצדה בת רחל	לרפואת חיים בן פריידיא בינה
לרפואת גיטל יהודית בת אביבה ציפורה	לרפואת יהונתן אלכסנדר בן רוחמה מלכה
לרפואת עליזה בת מרים	לרפואת איתמר אברהם בן מירב
לרפואת יפה בת אסתר	לרפואת נפתלי ישראל בן יפה שיינדיל
לרפואת ברינדל שרה בת ריצל צביה	לרפואת יעקב יצחק בן מאלה
לרפואת מרגלית חנה בת אסתר שרה	לרפואת יעקב בן דינה חדוה

לע"נ הרב שמעון בן ר' אשר אנשיל זצ"ל
לע"נ הרב חיים לייב בן הרב משה מאיר זצ"ל
לע"נ הרב דוד יו"ט בן הרב יחיאל מיכל זצ"ל
לע"נ רחל מלכה בת ר' יעקב ע"ה
לע"נ רחל שרה בת ר' אהרן ע"ה
לע"נ רייזל בת ר' זאב דב ע"ה
לע"נ חנה בת עיישה ע"ה
לע"נ מרים בת כוכבה ע"ה
לע"נ רחל בת זוהרה ע"ה
לע"נ רחל בת יונה ע"ה

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' דוד ב"ר מרדכי לייב הי"ד
ומרת חיה בת ר' מרדכי הי"ד
וכל בני המשפחה הי"ד
שנהרגו ונשרפו על קידוש השם
באשויץ
בשנות הזעם והחורבן
ביום ד"מ לעומר ער"ח סיון
ארץ אל תכסי דמם
ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ
מרת פלורה פריידיא עליזה
בת ר' יצחק ע"ה
נלב"ע כ"ה אייר
ולע"נ
ר' יצחק בן הרב יוסף הלוי ז"ל
נלב"ע כ"ט אייר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרת פייגא בת ר' אריה דב ע"ה
נלב"ע בחג השבועות תשכ"ה
ת.נ.צ.ב.ה.

אין לקרוא בשעת התיפלה וקריאת התורה
הנצחיות הארות והערות בטלפון 0527614526

דפוס השושנים 02-5327401